

zwarte sokken was niets mis. Hij trok zijn pantalon aan, die er prima uitzag, en propde zijn voeten in een stel leren veterschoenen. Die waren te klein, maar het ging nog net. Daarna trok hij behoedzaam het hemd aan, stopte de onderkant in zijn broek en draaide zich om naar de spiegel. Hij was kleiner dan hij zou moeten zijn. Net als zo veel kinderen van zijn leeftijd had het voedselgebrek zijn groei waarschijnlijk belemmerd. Maar hij was atletisch gebouwd, met een voortreffelijk postuur, en het hemd deed zijn figuur goed uitkomen. Hij had er niet meer zo koninklijk uitgezien sinds zijn oma hem als kleuter in een paars fluwelen pakje over straat had laten paraderen. Hij streek zijn blonde krullen naar achteren en fluisterde spottend tegen zijn spiegelbeeld: 'Ik groet u, Coriolanus Snow, toekomstige president van Panem.'

Speciaal voor Tigris kwam hij met veel bravoure binnen; hij spreidde zijn armen en draaide een rondje om het hemd te laten zien.

Ze slaakte een opgewonden gillette en klapte in haar handen. 'Je ziet er geweldig uit! Zo knap en modieus! Kom eens kijken, grootmadam!' Nog een bijnaam die Tigris als kind had verzonnen, die 'grootmoeder' en zeker 'oma' ontoereikend vond voor zo'n vorstelijke vrouw.

Hun oma kwam binnen met een net geplukte rode roos die ze liefdevol in haar trillende handen hield. Ze droeg een lange, zwarte, wijde tuniek, een kledingstuk dat voor de oorlog ongehoord populair was geweest en nu lachwekkend ouderwets, en geborduurde muiltjes met een omkrullende neus die ooit bij een kostuum hadden gehoord. Dunne, witte plukken haar piepten onder haar verschoten fluwelen tulband uit. Dit waren de restanten van wat ooit een extravagante garderobe was geweest; haar laatste fatsoenlijke kledingstukken bewaarde ze voor bezoek of haar sporadische uitstapjes.

'Kijk eens, jongen. Doe deze erbij. Zo uit mijn daktuin,' beval ze.

Hij wilde de roos pakken, maar bij de beverige uitwisseling prikte er een doorn in zijn handpalm. Er welde bloed op uit het wondje en hij hield zijn hand voor zich uitgestoken om zijn kostbare hemd niet vies te maken. Zijn oma keek onthutst.

'Ik wilde alleen dat je er elegant uitzag,' zei ze.

'Natuurlijk, grootmadam,' zei Tigris. 'Het komt goed.'

Ze bracht Coriolanus naar de keuken en hij herinnerde zichzelf aan het feit dat zelfbeheersing een onontbeerlijke vaardigheid was, en dat hij zijn oma dankbaar moest zijn dat ze hem dagelijks de gelegenheid bood om die te oefenen.

'Gaatjes bloeden nooit lang,' beloofde Tigris terwijl ze snel zijn hand schoonmaakte en er een pleister op plakte. Ze knipte een stuk van de roos af, maar behield wat van het groen en speldde de bloem aan zijn hemd. 'Het staat wel echt elegant. Je weet hoe belangrijk haar rozen voor haar zijn. Je moet haar bedanken.'

En dat deed hij. Hij bedankte hen allebei en vloog de deur uit, de twaalf overdadige trappen af, door de hal het Capitool in.

Zijn voordeur kwam uit op de Corso, een laan die zo breed was dat er in tijden van weleer acht strijdwapens naast elkaar hadden kunnen rijden, toen het Capitool had gepronkt met militaire parades voor het volk. Coriolanus wist nog hoe hij als klein kind uit het raam van hun appartement had gehangen, naast hun gasten die opschepten dat ze op de voorste rij zaten. Toen waren de bommen gevallen en was de straat lange tijd onbegaanbaar geweest. De rijbanen waren eindelijk weer vrijgemaakt, maar er lagen nog altijd bergen puin op de stoepen, en hele gebouwen stonden er nog even zwartgeblakerd bij als op de dag dat ze waren geraakt. Tien jaar na de overwinning moest hij